

Ulveland

Jørn Staus Jacobsen

Ulveland

ULVELAND

© Jørn Staus Jacobsen, 2021

ScanLibris

ISBN 9789403806570

Ulven skifter pels,
men ikke vaner.
Ordprog

Dagen havde været bagende hed. Det varme vejr fortsatte til langt hen på aftenen. Tusmørket begyndte at sænke sig over skovbrynet og den smalle stribe eng på den modsatte side af åen, hvor skoven fortsatte mod øst. Det var på overgangen mellem skov og eng, han havde set en ulv dukke frem for to dage siden. Dog kun et kort øjeblik, da den formentlig fik færdigen af ham og hans lejrplads ved åen.

Rolf lukkede ned for sin laptop. Han havde sat punktum for dagens rapport om sine observationer i skoven og de tilgrænsende enge. Rapporten skulle bruges til færdiggørelsen af den opgave, han havde valgt som speciale i biologi, *Dyrediversiteten i en statsskov*.

Han lagde pc'en i sin rygsæk, tog tandbørste og tandpasta frem og gik ned til åen. Den klukkende, lokkende lyd fra det våde element gjorde, at han fik lyst til en hurtig dukkert. Beslutsomt tog han sit armbåndsur af og hængte det på en gren. Urmageren havde sagt, at han ikke turde love, at det kostbare ur og arvestykke var vandtæt. Så smed han shortsene, der havde været hans eneste beklædning hele den bagende varme dag, og lagde sig udstrakt på ryggen i det lave vand. En salig fryd bredte sig ned gennem kroppen, efterhånden som strømmen befriede ham for den sved og det støv, der havde lagt sig på huden under dagens vandring. Han rejste sig og tørrede sig nødtørftigt med det alt for lille håndklæde. Den lune aftenbrise ville fjerne den sidste fugtighed, inden han var færdig med at børste tænder.

Han så på sit ur. Moren gik sikkert og var urolig. Han havde lovet at ringe hjem hver dag. Klokke var allerede halv-ti. De foregående to dage havde han ringet ved otte-tiden.

Han bøjede sig fremover og fyldte højre hånd med åens vand for at skylle munden, da han blev afbrudt af et højt brag. Ikke et sekund var han i tvivl om, hvad der var på færde. Braget stammede fra et skydevåben. Han vendte sig i lydets retning og så en mørk skygge bevæge sig i høj fart langs skovbrynet på den anden side åen. Heller ikke denne gang var han i tvivl. Skyggen var en ulv eller stor hund, der midtvejs mellem skoven og åen standsede op for umiddelbart efter at falde til jorden.

Skudt, tænkte han og rakte ud efter shortsene, som han havde lagt fra sig på en hæk. Hurtigt fik han dem på og stod og ventede på, hvad han fornemmede ville ske.

Omridset af en menneskeskikkelse trådte ud af skovbrynet med retning mod det nedlagte bytte, bærende på et gevær i højre hånd. Tusmørket gjorde det umuligt at skelne personens ansigtstræk. Han gættede på, at jægeren var en ung mand. Det understregede den slanke atletiske skikkelse og de spændstige, ungdommelige bevægelser.

Få meter fra ulven standsede skytten og så i retning af Rolf. Hans åbenlyse forbavselse tydede på, at han først nu havde fået øje på ham. Det blev Rolfs sidste tanke.

Hurtigere end han nåede at reagere, hævdede jægeren sit våben og trykkede af. Rolf tog sig til halsen på det sted, hvor det føltes, som var han ramt af en piskesnert. Så sank han sammen ved åens bred, mens livet sivede ud af ham.

Den unge krybskytte og nu drabsmand stod som forstenet og stirrede i retning af åen. Der var ikke det mindste at se af den nøgne menneskeskikkelse, der var sunket sammen bag buskene.

”Fik du den?” vækkede en stemme ham.

”Ja,” svarede han mekanisk uden at flytte sig ud af stedet.

Den ældre jæger fortsatte de sidste få meter hen til ulven med sit gevær klar til skud, hvis dyret var anskudt og derfor farligt. Han havde ligget i skjul et halvt hundrede meter længere oppe ad skovbrynet med begrænset udsyn til gerningsstedet på den anden side åen.

"Flot eksemplar. Det er din anden ulv. Er du ikke stolt?" fortsatte han og vendte sig mod den yngre. "Lad os se at få den læsset på bilen, inden det bliver mørkt."

Den unge mand gik hen til den ældre og hjalp ham ulven op på skuldrene. Så tog han begge rifler og fulgte efter tilbage mod skovbrynet.

"Jeg mener, du er så tavs. Er der noget galt?" spurgte den ældre efter nogle minutters tavshed.

"Nej," lød det ikke særligt overbevisende.

"Du er vel ikke ved at få skrupler?"

Denne gang svarede den unge mand ikke på den andens spørgsmål.

"Så har vi fået kål på halvdelen af det pak. Har vi fortsat heldet med os, kan vi snart se en ende på det," fortsatte den ældre. "Den her ser ud til at slå alle rekorder. Eksemplarisk pels, flot tegning, smuk ung han. Det vil ikke undre, om Clausen byder 5000 kr. Fejlede du i første skud?"

"Måske", svarede den unge mand. "Den fortsatte med at løbe, så jeg affyrede endnu et."

Han tænkte på, om han havde dræbt manden, eller om han lå og forblødte som et anskudt vildt. I værste fald havde den ukendte fremmede kræfter til at ringe efter hjælp og dermed afsløre, hvad der var sket. Tanken fik ham til at svede og fortryde, at han ikke have fortalt, hvad der var hændt, at han i panik havde skudt et uventet, farligt vidne til den ulovlige jagt.

"Kan du huske den, jeg skød?" sagde den ældre. "Den løb en halv km, inden den faldt. Det er sgu sejlivet; det skidt."

De nåede frem til pickup'en, der stod parkeret et stykke fra skovvejen af forsigtighedsgrunde. Den ældre lagde ulven fra sig på ladet og dækkede den til med de baller hø, der lå der til formålet. Den unge skjulte riflerne under en af ballerne og satte sig ind på passagersædet.

Den ældre fulgte efter ind på førersædet, startede bilen og bakkede ud til skovvejen.

"Du er så tavs," sagde den ældre. "Det er ikke som med den første. Da dansede du rundt i sejrslus, så jeg var nødt til at lægge en dæmper på dig af frygt for, at nogen skulle høre det."

Den yngre åbnede munden og skulle lige til at fortælle, hvad der var sket, da bilen pludselig standsede. Den ældre stirrede skråt til højre ind mellem stammerne.

"Satans også," sagde han. "Mon de har set os?"

"Hvem?" svarede den yngre.

"Kan du ikke se bilen ude på vejen? Der til højre," sagde han og pegede skråt frem for sig.

Den yngre fik øje på omridset af bilen og dens tændte lygter mellem træstammerne et halvt hundrede meter fremme ad hovedvejen. Heldigvis holdt den med bagenden til. Så hvis dens fører og eventuelle passagerer befandt sig i vognen, ville de umuligt kunne have set dem. Samtidigt tog han det som en slags forsynets indgriben mod at gå til bekendelse.

"Den holder med bagenden til," sagde han i stedet.

"Ja, men måske er han ude at pisse."

Værre var det, hvis det var en skovfoged eller betjent, der kørte en runde i håb om at afsløre en krybskytte, tænkte den yngre.

"Vi må vente, til de er kørt," sagde den ældre.

Ikke så snart havde han sagt det, før bilen satte i gang og forsvandt i nordlig retning.

"Puh ha!" udbrød den ældre og startede vognen. "Man får det ene chok efter det andet. Jeg får endnu koldsved, hver gang

jeg tænker på den gang, vi blev holdt an af skovfogeden og spurgt om vi havde hørt skud i nærheden. Havde han vidst, at der lå en netop nedlagt ulv på ladet, havde der vel ikke været andet at gøre end at give ham en kugle for panden.”

Det gav et gib i den yngre over den ældres ufølsomme kold-blodige ytring. Han skulle bare vide, tænkte han. Når han en dag besluttede sig til det, ville han næppe tage det så let, som han her gav udtryk for.

Ti minutter senere kørte de ned ad alléen til en firelænget gård, der lå ca. hundrede meter fra hovedvejen.

”Hvad tror du, mor siger til det?” sagde den ældre. ”Hun bliver sikkert både glad og stolt. Hun ser hen til den dag, hun ikke længere behøver at være nervøs på fårenes vegne.”

Ligesom de standsede på den pertentligt holdte gårdsplads, åbnedes hoveddøren til det lige så velholdte stuehus. En kvinde trådte ud og gik hen til de to mænd.

”Så fik han sin anden ulv,” sagde den ældre med stolthed i stemmen.

”Ja, men tillykke min ven; hvor dejligt at høre,” sagde kvinden og slog hænderne sammen af bare begejstring.

”Og så er det tillige det flotteste eksemplar til dato. Det vil ikke forbavse mig, om Clausen ryster op med 5000 kr.,” fortsatte den ældre.

”Skidt med pengene, bare vi bliver fri for det fandens pak”, sagde kvinden.

”Jeg må hellere ringe til Clausen,” sagde den ældre. ”Måske henter han den med det samme. Det er lettere at flå dem, når de er varme, påstår han.”

”Ja gør det. Så sover vi også roligere, når vi ikke har den liggende i stalden,” sagde kvinden.

I fællesskab løftede de to mænd ulven ned fra ladet og ind i stalden.

”Jeg kommer altid til at ryste ved synet,” sagde kvinden og skuttede sig i væmmelse.

Hun lagde begge arme under brysterne og fulgte efter de to.

Mændene lagde ulven fra sig på et knippe halm i en ledig kalvebås. Fra de øvrige båse lød brægen fra flere fedekalve.

Den ældste tastede et nummer på sin mobiltelefon. Efter at have præsenteret sig fortalte han om aftenens jagt til modtageren i den anden ende. Så hilste han af, og lagde mobilen tilbage i brystlommen.

”Clausen kommer og henter den med det samme,” sagde han. ”Lad os gå ind og få en øl. Du trænger vel også til at få skyllet halsen?”

Han vendte sig om og lagde en hånd på den unge mands skulder.

Anne Thomsen gik uroligt frem og tilbage mellem køkkenet og stuen i den rummelige lejlighed på anden sal i Aarhus-forstaden, Viby.

”Jeg er altså urolig for ham, Poul,” sagde hun henvendt til sin mand, der sad og fulgte med i en sportsoversigt i fjernsynet. ”Rolf plejer at ringe ved otte-tiden.”

”Plejer og plejer. Han har kun været væk i tre dage. Måske er batteriet fladt. Der er langt mellem stikkontakterne i skovene i Vestjylland.”

”Men masser af ulve i området! Kunne han dog ikke have fundet på et andet emne til sit speciale.”

”Rolf valgte netop biologi for at kunne omsætte det i praksis til en stilling i den vilde natur. Jeg misunder ham sgu en smule. Der er ikke noget særligt opløftende ved udsigten til at tilbringe hele livet bag et skrivebord.”

”Du skulle klage. Hvem missunder dig ikke din gode stilling i banken? Jeg tror jeg ringer til Ilse. Måske har hun hørt fra ham?”

”Gør du det, Anne, så vi kan få lidt ro.”

Ilse var sønnens veninde eller kæreste, som også studerede biologi på Århus Universitet.

Anne ringede sønnens veninde op, mens hun fortsatte sin vandring tilbage til køkkenet.

”*Ilse Hove*”, lød det fra pigestemmen i den anden ende.

”Hej, Ilse. Det er Rolf mor. Jeg vil blot høre, om du har hørt noget fra Rolf? Han plejer at ringe først på aftenen for at give livstegn fra sig, men vi har ikke hørt fra ham i aften. Jeg er, som du sikkert kan forstå, en smule nervøs for, at der er tilstødt ham noget. Han befinder sig jo i ulveland.”

”*Han ringede den første dag. Siden har jeg ikke hørt fra ham. Han er sikkert så optaget af sine observationer, at han glemmer det. Han har det med at glemme at give besked.*”

”Det har du fuldstændig ret i, Ilse. Han glemmer tid og sted, når noget optager ham. Jeg smutter igen. Sov godt.”

Anne vendte tilbage til stuen og stillede sig foran sin mand.

”Heller ikke Ilse har hørt en lyd fra ham. Det gør mig blot mere urolig, Poul.”

”Vær sød og flyt dig lidt, så jeg kan se. Hvis han kan glemme kæresten, kan han vel også glemme sin gamle mor.”

”Så gammel er jeg da heller ikke, dit vrøvlehed. Jeg får ikke en rolig time, før jeg har hørt livstegn fra ham. Jeg går i seng og håber, jeg kan samle tankerne om min bog.”

”Det kan du sikkert. Scott Fitzgerald havde efter sigende et godt tag på kvinder.”

Anne gav sin mand ret, da hun lå i sengen og slog op på siden i *Den store Gatsby*, som hun var nået til. Hun havde læst Scott Fitzgeralds berømte roman tilbage i sin pure ungdom og ønsket at genlæse den efter for nyligt at have set filmudgaven på TV med Leonardo diCaprio, Tobey Maguire og Carey Mulligan i hovedrollerne.

Anne læste videre. I kraft af sin profession som bibliotekar plejede hun at sige, at hun først og fremmest valgte sit læsestof for lånernes og disses forventningers skyld, hvilket kun delvist var sandheden. Som det altid havde været tilfældet, var det i højere grad betinget af, hvordan indholdet appellerede til følelserne.

"Kom her! Skynd Jer!" råbte Daisy henne fra vinduet ... "Jeg kunne lide at have bare én af de skyer og sætte dig på den og skubbe rundt med dig ..." læste hun og glemte næsten Rolf. Hun mærkede et stik i brystet ved sin viden om, at Gatsby aldrig fik sin Daisy.

Da Poul kom ind i soveværelset, lagde Anne bogen fra sig.

"Jeg får ikke et minuts søvn i nat, hvis han ikke ringer," sagde hun med skinger stemme.

"Hvorfor ringer du ikke til ham?"

"Han sagde, han var nødt til at lukke for mobilen for at spare på strømmen. Jeg kontakter politiet i morgen, hvis han ikke lader høre fra sig."

"Slå nu koldt vand i blodet. Han ringer sikkert i løbet af dagen, når han har fået den ladet op."

"Her er igen én, der melder om skud fra den sydlige del af statsskoven. Det var ved ti-tiden i aften," sagde kriminalassistent Ture Henriksen henvendt til kollegaen.

Just Lomholt sad ved sit skrivebord overfor i det delte kontor på Holstebro politigård. Begge var midt i 30'erne og havde samme anciennitet og rang ved politi. Begge havde blandt andet til opgave at tage sig af de henvendelser, der jævnlige tilløb politiet om krybskytteri i de store skove og tilstødende områder syd for byen. Det var ikke kun hjortevildt, som man mistænkte nattens jægere at have på sigtekornet, men også den lille flok ulve, som af mange ansås for en plage og dermed som et problem, der skulle løses.

Det gjorde man ved målrettet at tynde ud i bestanden. Én af krybskytterne eller ulve-haderne, som mindre blodtørstige omtalte de skyldige, var foreløbig afsløret i den ulovlige jagt. Synderen var blevet taget på fersk gerning, idømt en betinget fængselsstraf og frataget retten til at udøve jagt. Dommen afstedkom en del forargelse. Det gav sig udslag i stigende modstand mod ulven som *fremmed* element i den danske natur. Rovdyrets indhug i gårdenes husdyrhold af får, kvæg med deres kalve og andet udsat bytte, voksede og nåede et omfang, der var lige så meget styret af fri fantasi som reelle tal.

”Vi bliver nødt til at få fat i en hundefører, hvis vi skal gøre os håb om at finde spor på stedet,” fortsatte Ture.

Han var høj og slank med et smalt ansigt og et levende, intelligent udtryk i de blå øjne. Det lyse, tynde hår var klippet så kort, at man kunne se den solbrunede hovedbund igennem.

Just Lumholdt var tætbygget og opfyldte lige netop politiets mindstekrav til højde. Til gengæld besad han en muskelstyrke, som mange af hans kolleger misundte ham. Hans kontrafej mindede mere om en romersk legionærs end en cimbrisk vikings.

”Jeg hører lige, om Kim Petersen har tid til at køre en tur,” sagde Just og forsvandt ud af kontoret. Lidt efter vendte han tilbage og meddelte, at Petersen var klar om en time.

”Anmelderen sagde, at han havde lagt en sammenrullet avis i rabatten ud for den skovvej, hvor han havde hørt skuddene,” sagde Ture.

Han og Just var på vej med Petersen i dennes stationcar og med dennes treårige schæfertæve bag i vognen. Målet var den position i skoven, som anmelderen havde udpeget. Alles opmærksomhed var rettet mod den modsatte vejrabat, da de nærmede sig det angivne sted i statsskovens sydlige del.

”Det kunne godt ligne en avis,” sagde Petersen og standsede brat op.

Just, der sad på bagsædet, steg ud og skråede over vejbanen for at samle avisen op. En flaske faldt ud af de sammenrullede sider og rullede ned i den bagvedliggende grøft.

"Der er vist ingen tvivl," råbte Just og understregede det ved at vifte med avisen. "Det må være skovvejen længere henne."

En halv snes meter længere fremme førte en vej ind i skoven i nordlig retning. Petersen blinkede af og kørte ind ad den ensporede jordvej.

Efter et par hundrede meters kørsel, standsede han igen.

"Her er en vogn drejet af og kørt ind mellem træerne," sagde han og steg ud. "Måske er det nattens krybskytter, der har parkeret her."

Ture og Just fulgte efter ind mellem rækkerne af tæt stående nåletræer.

"Og her er de standset," sagde Petersen. "Desværre er skovbunden dækket med nåle og grene over alt. Så vi må glemme alt om dækafttryk."

Petersen lukkede schæferen ud af sit bur og befalede den at søge.

"Hvis de har båret på et dyr, hænger lugten måske ved endnu," sagde han.

Hunden begyndte straks at søge længere ind mellem træerne i lige retning fra det sted, hvor det ukendte køretøj havde holdt parkeret. De tre betjente fulgte efter i hastig gang, mens de så efter mulige spor af menneskelig tilstedeværelse samt et potentielt bytte.

Petersen standsede efter nogle minutter og betragtede en lavt hængende, udgået gren.

"Det kunne meget vel stamme fra et dyr, der er blevet båret på skuldrene. Det passer med højden," sagde han, og kastede et blik på sin egen venstre skulder ligesom for at understrege det.

Ture og Just standsede for at studere de få, relativt korte grå hår på grenen.

”Det ligner mest af alt hundehår,” sagde Petersen. ”Eller hår fra en ulv.”

Rettelsen havde den forventede virkning på de to kriminalbetjente. De kikkede på hinanden, som forventede de hver især en bekræftelse fra den anden.

”Det kunne sgu godt se sådan ud,” bifaldt Just.

”Lad os tage dem med og får dem undersøgt,” sagde Ture.

Han tog en plastpose frem, knækkede genen med hårene af og lagde det hele dumpe ned i posen.

”Hvis det er tilfældet, gætter jeg på, at Tøsen fører os lige luket hen til det sted, hvor den er nedlagt,” sagde Petersen.

Schæferen, eller *Tøsen*, som dens ejer kaldte hunden, havde fjernet sig et godt stykke, men blev kaldt til standsning for ikke at blive tabt af syne. Schæferen genoptog atter sin søgen, da de havde indhentet den.

Efter yderligere nogle minutters gang blev skoven afløst af en stribe blandet hede og eng, inden den igen fortsatte på den anden side en roligt strømmende å. Schæferen bevægede sig ud midt på engen for derefter at fortsætte med lige stor afstand mellem skoven og åen i en nordlig retning. De tre strømere fulgte efter i hurtig gang.

”Den har helt sikker fået færd af noget,” sagde Petersen.

Hunden var standset, hvorefter den umiddelbart efter begyndte at bevæge sig rundt om et fast punkt på engen.

”Her er tydelige blodspor,” sagde Petersen, da de nærmede sig hunden. ”Og her er den faldet og har efterladt en blodpøl.”

”Der hænger hår ved noget af blodet,” sagde Just.

”Dygtig tøs,” sagde Petersen og klappede hunden. ”Så mangler vi bare et cigaretskod eller to for at afsløre forbryderne.”

Ture fandt en plastbeholder frem med en spatel i, førte spatlen gennem blodpølen og stoppede den i røret. DNA-

prøven ville med sikkerhed sige, om der var tale om en ulv, når resultatet forelå om nogle dage.

Schæferen havde stillet sig med front mod åen og skovbrynet bag. Der var ingen tvivl om, at den havde fået færden af noget. Måske var det den flok sortkrager eller ravne, der sad i et træ nær åen og gav mishagsytringer fra sig over fredsforstyrrelserne på engen.

”Kom her!” kommanderede Petersen, da hunden begyndte at bevæge sig hen mod åen.

Tøsen lystrede øjeblikket sin herre, selv om den så sig tilbage, som om den meget hellere ville undersøge det, dens tusinder af lugtereceptorer opfangede af besnærende dufte.

”Ja Tøs, du har sikkert mere lyst til at jage en skræk i livet på fuglene, men det må vente til en anden gang,” sagde Petersen og begyndte at gå tilbage til bilen.

Ture og Just fulgte efter med dagens beviser på formentlig endnu en ulovligt nedlagt ulv.

På den anden side åen fløj de store mørke fugle ned fra træet for at kaste sig over det afbrudte måltid.

De tre jævnaldrende unge mænd sad med hver en pilsner foran sig ved et af Skovby Kros ydmyge borde og snakkede om løst og fast.

”Hvad med at tage ud og se om vi kan få en ulv på sigtekornet i aften?” sagde den højeste.

Han hed Mads, lige fyldt 23 år, et halvt år ældre end de andre og søn af egnens største minkavler, Holger Kruse på Skovgården. Musklerne under huden på hans ene nøgne arm bevægede sig i takt med hans urolige håndtering af ølflasken. T-shirten sad som klistret til det brede bryst og de lige så muskuløse overarme. Han vendte skiftevis sit smalle, kønne ansigt mod de to venner, afventende svar.

”Hvorfor ikke. Det er lige vejr til det,” bifaldt den kraftigste af dem.

Han hed Torben og havde et drenget ansigtsudtryk med æble-runde kinder. Hans vuggende gang og viltre rødbrune hår fulendte indtrykket af en barnlig natur i voksen skikkelse. Han var søn af en anden af egnens storbønder, Otto Kærsgaard, og som eneste søn forventet arving til den fædrene gård.

”Hvad siger du, Jens?” spurgte Mads.

Jens trak på skuldrene. Han og Mads var fætre og lignede hinanden så meget, at de kunne gå for at være brødre. Holger Kruse og Jens mor, Lis, var søskende. Hun havde giftet sig med sin kæreste fra skoletiden, Gorm Andersen, og taget dennes navn.

”Far og jeg var ude i går,” sagde Jens. ”Jeg skød en ulv.”

”Hvad fanden! Skød du en ulv? Det siger du, som var det en fasan eller hare,” sagde Mads. ”Hvorfor har du ikke sagt det før?”

”Jeg sidder jo og fortæller det nu.”

”Ja, først nu,” sagde Mads og så på sit armbåndsur. ”Vi har faktisk siddet her i 20 minutter.”

”Måske leder resten af flokken efter den,” sagde Torben. ”Hvor var det?”

”I den sydligste del af skoven. Der hvor åen løber langs skovbrynet og den lange smalle eng” sagde Jens.

Han tænkte, at det gav ham lejlighed til at se, om han have ramt den nøgne ukendte, eller om denne havde nået at dukke sig og var stukket af. Uvisheden havde plaget ham lige siden. Til og med havde han drømt om det i nat.

”Det var der, far og jeg så vores første ulv,” sagde Torben. ”Måske er vi heldige igen?”

De tre venner blev enige om at køre hjem for at hente deres rifler og derefter mødes hos Torben. Familiens gård lå længst mod syd kun et par km fra det aftalte revir.

En halv time senere var de klar til at køre mod skoven i Mads firehjulstrukne Jeep Wrangler, som han havde fået af sine forældre mod at holde op med at ryge. Skulle de blive opdaget og forfulgt, ville de have en fair chance for at undslippe takket være Jeep'ens terrængående egenskaber.

Der var 20 minutter endnu, inden tusmørket sænkede sig over Vestjylland. Undervejs aftalte de aftenens strategi. Jens foreslog, at de skulle placere sig med 100 meters afstand. Han selv ville placere sig nordligst. Det gav ham lejlighed til at undersøge, om der fandtes spor efter gårdsdagens fatale mål.

For ikke at skræmme alt for mange dyr bort, parkerede de, hvor han og faren havde holdt 24 timer forinden. Mads og han tog afsked med Torben længst mod syd. Ca. 100 meter længere mod nord satte Mads sig til at vente på en vindfælle, mens Jens fortsatte det sidste stykke. Han gjorde først hold, da han befandt sig lige ud for det sted, hvor han havde taget sigte mod den nøgne ukendte person. Tanken om dets eventuelle følger efterlod et tryk i maveregionen. Et par sortkrager eller ravne sad og passiarede på grenene på et træ bag buskadset. Deres hæse kommunikation betød sikkert, at de for længst havde fået færden af jægerne i skoven. Han måtte lægge bånd på sig selv for ikke at skrå over den smalle eng mod åen og skovbrynet bag. Først da mørket sænkede sig, bevægede han sig forsigtigt gennem græsset med skudklar riffel for alle eventualiteters skyld. Man vidste aldrig, tænkte han. Hvad dette eventuelle var, kunne han dog ikke gøre rede for. Halvt gennem engen flaksede rovfuglene larmende op fra træet. En mindre flok, der havde befundet sig på jorden bag buskadset, fulgte efter de andre. De sidste fik Jens' nakkehår til at rejse sig. Hvad skyldtes fuglenes tilstedeværelse på skovbunden, tænkte han og standsede. Så tog han mod til sig og nærmede sig åen.

Fra det sted, hvor han stod, havde han direkte udsyn til menneskeskikkelsen bag buskadset, eller det, der var tilbage af

den. Synet fik ham til at stivne, som havde han set et genfærd. De blodige rester af kadaveret viste med al tydelighed, hvad det var, der havde lokket fuglene til. Den eneste beklædningsgenstand, som den dræbte person havde på, var et par forrevne shorts, som kun delvist dækkede underlivet. Maven var flænset op, og begge lår var gnavet helt ind til lårbenene. Mere nåede han ikke at registrere, inden kvalmen tvang ham til at bøje sig ud over brinken og ofre aftenens måltid til det strømmende vandløb. Så vendte han sig om og slingrede tilbage til det modsatte skovbryn. Her smed han sig så lang han var for at komme en smule til hægterne inden mødet med Mads og Torben.

"Jeg så, du gik over på den modsatte side af engen," sagde Mads, da han nåede hen til fætteren.

"Jeg mente, jeg så noget i skobrynet. Det har måske været en ræv," svarede Jens. "Jeg gik derover for at se, om der var poteaftryk af ulv ved åen."

På forhånd havde han besluttet, hvad han ville sige.

"Var der aftryk? Du ser sgu ud, som har du set et genfærd."

"Nej, der var ingen aftryk. Jeg har det en smule dårligt," sagde han til undskyldning. "Jeg tror, det er den hotdog, jeg fik ved pølsevognen i eftermiddags. Den smagte underligt."

"Der har sikkert været bussemænd i remouladen," grinte Mads. "Lad os gå ned til Torben. Det er blevet for mørkt."

Mads bemærkning fik det til igen at vende sig i Jens. Han brændte efter at fortælle vennerne, hvad han havde set.

Poul Thomsen dækkede morgenbord, mens han ventede på, at kaffen og æggene skulle blive færdig. Han stod for tilberedningen af morgenmaden, fordi Anne ikke havde bestilt andet end at vandre rundt i sin morgenkåbe, lige siden hun vågnede, urolig over, at deres søn Poul ikke havde ladet høre fra sig.

”Skal du ikke have tøj på?” sagde han og placerede et blødkogt æg i hver sit æggebæger. ”Kaffen er klar om et øjeblik.”

Det gav et hvæs fra kaffemaskinen som tegn på, at kaffen var færdig, og at den desuden trængte til at blive afkalket.

”Jeg får ikke et roligt øjeblik, før vi har hørt fra ham,” jamrede hun og satte sig foran den kop begsorte kaffe, han skænkede for hende.

”Drik nu, så tænker du forhåbentlig mere klart bagefter,” sagde han og satte sig.

”Jeg ringer altså nu,” sagde hun.

”Han svarer jo ikke. Batteriet er sikkert fladt, har jeg jo sagt.”

”Ikke til Rolf. Til Politiet.”

”Gør du det, så vi kan få ro.”

Hun tastede et nummer på sin iPhone, som hun havde gået rundt med knuget i hånden.

”Det er Anne Thomsen, Tjørnevænget 28, Viby,” præsenterede hun sig. ”Jeg vil melde min søn Rolf savnet, da vi ikke har hørt fra ham som lovet. Han er biologistuderende og opholder sig i statsskoven syd for Holstebro som led i en feltopgave.”

De følgende minutter fortalte hun udførligt vagthavende betjent ved Aarhus politi om forløbet fire dage tidligere, hvor hun og manden havde kørt sønnen til det ønskede sted i skoven og hilst af med ham.

”Vil det sige, at vi selv bliver nødt til at køre ud og lede efter ham?” lød det skuffet og oprørt fra hende, inden hun lagde iPhone fra sig.

”Hvad sagde de?” spurgte Poul.

”At vi skulle slå koldt vand i blodet,” svarede hun med bitterhed i stemmen.

”Nøjagtigt, som jeg har sagt hele tiden. Ellers andet?”

”At de ville kontakte Holstebro politi og høre, om de har modtaget henvendelse om noget usædvanligt.”

”Noget skal de sige. Man sætter altså ikke en eftersøgning i gang, fordi en person ikke har ladet høre fra sig i 24 timer.”

”Hvis han ikke giver livstegn fra sig i løbet af dagen, foreslår jeg, at vi kører ud og leder efter ham.”

Poul trak vejret dybt og begyndte at rydde sit service af bordet.

”Spis nu,” sagde han. ”Jeg kører i banken.”

Anne Thomsen smurte diætmarginer på et rundstykke og lade en skive spegepølse på det ene og et par skiver ost på det andet. Hun havde besluttet sig. Når hun havde spist sin morgenmad, ville hun ringe til biblioteket og sige at hun tog den fridag, hun havde til gode. Derefter ville hun smøre en madpakke og begive sig til det sted i statsskoven, hvor hun og Poul havde taget afsked med Rolf fire dage tidligere. At den samlede skovs areal var adskillige kvadratkilometer i udstrækning og derfor gjorde hendes forehavende til en så godt som umulig opgave var ikke med i hendes overvejelser. Den knugende uvished gjorde, at hun ikke kunne sidde uvirksom hen, mens der måske var tilstødt hendes søn en ulykke. Hun måtte af sted, hvis hun skulle gøre sig håb om at få fred i sindet.

På den nærmeste Shell station fyldte hun sin lille Fiat 500's benzintank op for ikke at skulle bekymre sig, om der var brændstof nok til den lange tur.